

Perg Efsaneleri

Korkak ve Canavar

BARIŞ MÜSTECAPLIOĞLU

X-
LIB
RIS

BARIŞ MÜSTECAPLIOĞLU

Perg Efsaneleri

Korkak ve Canavar

Kimse sadece iyi değildir. Kimse sadece kötü değildir. Bir savaşı bitirmek kahramanlıksa, buna kendinle barışarak başla.

Tho-en Kurme, Atalar – 97'nci söz

DÖRT ADA

KRİZE

IRSAL

Rumzor Köyü

Kalen Köyü

LUFAS

Yalut Köyü

HUSNET

HERTUG

KADİ

M A V İ

Gurç Dağı

Pastek Düzlikleri

Kısman Vadisi

Berham Tepeleri

Lord Asuber'in Şatosu

Tünel

Nios Köyü

Yumhor Ormanı

Pontus Nehri

Sers Dağı

Sertuk Köyü

Prom Köyleri

Prom Köyleri

Pertub'un Limanı

KRUZERAN

Groh Dağı

HIVER'İN TAPINAGI

Gundet Ormanı

Büyük Sınır

Mercusy Nehri

Sınır Kuleleri

Büyük Sınır

OMNİF

Ore Gölü

Anzol Nehri

GURDAL

Samdor Nehri

PERG

DURS

FUOLİ

ZERTU

ALTIF

HUNSA
MUNİA

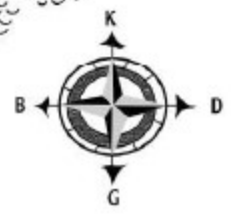
UZROY

TURAYFOR

LUSATİ

FOYS ADASI

GİRİŞ

HARKUL, tünelin başında kaygıyla bekleyen ailesine öfkeyle bağırdı: “Cesur olun biraz, saçma bir söylenti yüzünden bu düğüne geç kalacak değilim!”

Karısı Alme, küçük oğullarının elinden sıkıca tutarak “Ama ya doğruysa?” diye sordu. Yüzündeki ifade kendinden çok çocuğu için endişelendiğini gösteriyordu. Harkul, bunu sezince sesini alçalttı. Şefkatli bir gülümsemeye, “Kararı dayıya bırakalım öyleyse,” dedi. “Eğer o da tereddüt ederse senin sözüne uyarız. Bu lanet olası dağın etrafını dolaşır ve düğüne ancak kutlama yemeğinin sonunda yetişiriz. Buna da yetişme denirse tabii!”

Alme, boynunu büktü. Kendisine kalsa zaten bu düğüne hiç gitmeyecekti. O sıkıcı insanlarla tüm gece boyu beraber olmak fikri yeterince kötüydü. Bir de bu tünele girmek, üzerine tuz biber ekecekti. Ama sevgili kocasıyla bu kadar basit bir sebepten tartışmak da istemiyordu. Evlenen, onun en yakın arkadaşlarından biriydi. Heyecanını hoş görmeliydi.

Jargol dayı nefes nefese yanlarına ulaştığında, onları kendisini beklerken buldu. Kaç yaşında olduğunu kimse bilmezdi ama bu gençlerin ikisi de eline doğmuştu. Biraz utanarak, “Yaşlılık başa bela canlarım,” diye mırıldandı. “Sizin yaşınızdayken bu tepeyi keçi hızıyla çıkardım. Şimdi küçük bir çocuğa bile yetişemiyorum.” Bunları söylerken annesinin elini ısrarla bırakmayan küçük oğlana sevgiyle göz kırptı.

“Yok dayı,” dedi Harkul. “Zaten bir yere gittiğimiz yok. Şaşkın inekler gibi kendimize yön arıyoruz. Alme tünele girmemekte diretiyor. Yok lanet varmış, yok Grisöl buraya girdikten sonra sırta kadem basmış... Köyün delisi ortalıktan kayboldu diye ben bu düğüne gecikecek miyim yani?”

“Sadece Grisöl değil!” diye itiraz etti Alme. Kömür gözleri her tartışmalarında olduğu gibi çakmak çakmaktı. “Grisöl delinin tekiydi ama Hiskot’un kaybolan kuzuları senden daha akıllıydı. Tünelin etrafında otlarken birden yok olmuşlar. Buna ne diyeceksin?”

Harkul omzunu silkererek, “Bir çatlak, birkaç da koyun...” diye söylendi. “Diyelim ki tünelden çakallar geldi, hadi diyelim kurtlar geldi, dayı bile şu ihtiyar hâliyle bir düzinesini devirir. Benim yanımdayken böyle şeylerden nasıl korkuyorsun anlamıyorum!”

Konuşmaları sessizce dinleyen dayı, sözü alabilmek için gürlütle öksürdü. Büyüklerinin sesini duyan karı koca dikkatle kulak kabarttılar. “Bence kararı en bilgemiz versin,” dedi dayı kelimelerin üstüne basarak. “Bilgeliğin göstergesi az konuşmaktır. Burada sessiz durmayı bilen tek kişiye sormayı öneriyorum.”

Sonra hafifçe eğilerek küçük oğlanın çenesini sıvazladı. “Ne dersin Leofold, bu tünel hakkında söylenenleri biliyorsun. İçeri girmek seni korkutur mu?”

Leofold, soruyu işittiği an ayağıyla toprağı eşelemeyi bıraktı. Kedi gibi kabarmaya çalışarak, “Ben hiçbir şeyden korkmam!” diye bağırdı. Annesinin elinden bir silkinişte kurtuldu ve tünelin ağzına yürüdü: “Sen benimle gel dayı. Bir şey olursa biz onları koruruz!”

Harkul keyifli bir kahkaha attı. İşte bu onun oğluydu. Alme, yenilgiyi kabullenmiş bir hâlde başını salladı. Kocasına karşı çıkabilirdi ama bu ufaklığa hayır demek onun için en zor şeydi. Dayı, uzun boylu olduğu için Leofold’un elinden tutamadı. Meşalesini yaktıktan sonra sarı saçlı başına elini dayayıp “İzleyin bizi!” dedi. Meşalelerini yakan çift, onların ardından tünele girdiler. Harkul bu dizilişi beğenmişti. Varlıklarına hiç inanmadığı çakalların arkadan saldırmaları daha olasıydı. Alme, bir Kadi kadınına yakışacak şekilde kılıcı elinde yürüyordu. Çocuğunun başına bir şey gelirse bu kılıcın düşmandan önce inatçı kocasının başına ineceği şüphesizdi.

Leofold, tünelin içine girerken derin düşünceler içindeydi. Grisol onun en sevdiği insanlardan biriydi. Kimseye kötülüğü dokunmazdı. Elinden pek bir iş gelmese de herkese yardım etmeye çalışırdı. Grisol’a taş attıkları, yalpalayarak yürüyüşüyle dalga geçtikleri için diğer çocuklarla az kavga etmemişti. Kendisine bir veda bile etmeden ortadan kaybolmasına çok içermişti. Belki de annesinin söylediklerinde bir miktar doğruluk payı vardı. Belki gerçekten bu tünel onun kayboluşu

ile ilgiliydi. Jargol'un meşalesinin aydınlığında zor bela seçilen duvarlara ürpertiyle baktı. Buradan defalarca geçmiş olmasına rağmen kendini rahat hissetmiyordu. Sonra dayısının başında dolaşan elini hissetti. Bu koca elin sahibine güvenebileceğini düşündü. Onun hakkında ne de çok hikâye dinlemişti. Kadi'nin en şanlı savaşçılarından biriyle beraberken korku duyması pek saçmaydı. "Bir deli, birkaç da koyun..." diye babasının sözlerini tekrarladı. Sonra Grisol'un sevimli yüzünü hatırlayıp deli lafından utandı.

"Deli değildi," diye geçirdi içinden. "Sadece biraz farklıydı. Nerede güzel bir şey bulsa getirip bana gösterirdi. Umarım çabuk döner."

Alme, yavaş yavaş boşuna endişelendiğine inanmaya başlıyordu. Tünelin yarısını aşmışlardı, her zamanki sakin havasından başka bir şey hissetmemişti. Önceden çakallar girmiş olsa bile burası onların uzun zaman kalmak isteyecekleri bir yer değildi. Bu düşüncesini tam yanı başında yürüyen kocasına da açacaktı ki oğlunun acı feryadı ile donakaldı. Kendini kaybetmiş bir hâlde ileri atıldığında dayıyı, yere oturmuş ağlayan Leofold'un üzerine eğilmiş buldu.

"Tanrı aşkına neler oluyor! İyi misin Leofold?"

Harkul da bir saniye sonra yanlarındaydı.

"Neydi o çılgılık? Neyin var küçücüğüm?"

Dayı, "Bir şey yok," diye mırıldandı. Küçüğün ayağını tutarak saplanmış dikenini gösterdi. Epey büyüktü. "Bu lanet şey nereden gelmiş bilemiyorum. Tünelden geçen bir hayvandan düşmüş olmalı."

Alme üzüntüyle yüzünü buruşturdu. “Bebeğim benim, canının çok yanıyor mu?”

Leofold, “hayır” anlamında başını sallasa da gözyaşları onu yalanlıyordu.

Harkul, hep senin suçun der gibi bakan karısından gözlerini kaçırarak, “Dayı, çıkar şu mereti,” diye mırıldandı. “Bir bez sarıver. Düğün yerine vardığımızda baktırırız.” Sesine duygusuz bir ton vermeye çalışıyordu ama o da oğulcuğunun ağlayışından çok etkilenmişti.

Dayı, “Yeter bre!” diye kükredi. Çocuğun göğsüne gömülmüş başını tutarak kaldırdı. “Alt tarafı bir diken yahu... Ne sulu göz oldun sen!”

Azarı işiten Leofold o saniye ağlamayı kesti. Alt dudağını ısırarak inlemesini önlemeye çalıştı. Bereket ikinci azar başkasını hedeflemişti. “Sen kim oluyorsun da bana yara sarmayı öğretiyorsun!”

Harkul tokat yemiş gibi sarsıldı. Dayının vücudundaki yara izlerinin kendi yaşından çok olduğunu iyi biliyordu.

“Hadi al şu karını da çıkışa yürüyün. Başımda ağlaşan iki aptala tahammül edemem. Yarayı sardıktan sonra peşinizden geliriz. Bizi dışarıda bekleyin.”

Emir karşı konulamaz kesinlikteydi. Alme içi yansa da boyun eğip sessizce kocasının koluna girdi. Genç çift isteksiz adımlarla uzaklaşırken dayı meşalesini tek darbeye toprağa saplamış, dikenini parmaklarının ucuyla kısıtırmaya uğraşıyordu.

“İki koca çocuk,” diye söylendi. “Sen onlardan daha sağlam

ayakkabısının evlat. İşte bu yüzden dikenini çekerken hiç bağır-
mayacaksın.”

Aslında Jargol sadece çocuklarının bağırıldığını duyan altın kalpli yeğenlerinin duyacağı üzüntüyü düşünüyordu. Ama Leofold söylenenleri ciddiye aldı. Alt dudağını ısırıldı, dudağını koparmak pahasına da olsa bağırılmayacaktı.

O sırada ikisinin de beklemediği bir haykırış duyuldu. Dehşet, çaresizlik ve acı karışımı, tüyler ürpertici bir çığlıktı bu. Tünelin duvarlarında yankılana yankılana eridi. Hemen ardından Alme ve Harkul’un imdat çığlıkları duyuldu.

Leofold neye uğradığını şaşırılmıştı. Bir anda ayağa fırlayan dayı, haykırarak ona yerinde kalmasını söyleyip çığlıkların geldiği yöne koştu. Meşaleyi de aldığı için çocuk karanlığın içinde bir başına kalakalmıştı. Aynı tarafa gitme arzusuyla doğrulmaya çalıştı ama biraz daha derine batan dikenin acısıyla gerisin geriye oturdu. Henüz birkaç saniye geçmişti ki dayının bağrıışlarını duydu. Emin değildi ama sanki “Tanrı’m! Olamaz!” diye haykırıyordu. Bu duyduğu son ses oldu. Yankılar sustuğu zaman tünel bir mezar sessizliğine bürünmüştü.

Küçük oğlan tüm sevdiklerinin gittiği yöne korku dolu gözlerle bakıyordu. Meşalelerin ışığının görünmesini, ayak seslerinin duyulmasını, bu kâbusun bir an evvel sona ermesini bekliyordu. Ama kimsenin geldiği yoktu. Birden ağlamaya başladı. Dikenin acısını önemsiz kılan korku ve üzüntü, gözlerinden kocaman damlalar koparıyordu. Aniden yanı başında birinin dikildiğini hissetti. Hayvani bir soluma duydu. Hiçbir şey düşünemeyecek kadar dehşete kapılmıştı. Sadece titriyor,

Herkesin içinde iyi ve kötü canavarlar vardır. Peki siz bu canavarlardan hangisini besleyeceksiniz?

Herkesin hayran olduğu cesur bir şövalyeyken korkunç bir canavara dönüşen Leofold ve tehlikeden uzak durmak için her şeyi yapmaya hazır, korkak Guorin Perg'in karanlık ormanlarında karşılaştıklarında onları nasıl bir maceranın beklediğinden habersizdi. Büyücü Geryan'ın, Perg'i tehdit eden karanlık güçleri durdurmak için onların yardımına ihtiyacı vardı. Perg'e saldıran Savaş Tanrısı Tshermon'u bulup yok etmek için Öte Diyarlara geçmeleri, korkunç yaratıklarla savaşmaları, lanetli tuzakları atlatmaları gerekiyordu. Aralarındaki dostluk, gönülsüzce girdikleri bu ölüm-kalım mücadelesine devam etmek için umutlarını ayakta tutan tek şeydi.

Perg Efsaneleri serisinin bu ilk kitabında, muhteşem bir fantastik dünyada, tekinsiz kahramanlarla birlikte unutulmaz bir yolculuğa çıkmaya hazırlanın!

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Serinin no: 44919

ISBN 978-625-6534-26-1

9 786256 534261

